DUPĂ EȘECUL DE LA BUCUREȘTI

Deși învins, Boulogne găsește forța să-și felicite învingătorul...

BOULOGNE SUPUS UNUI TIR CONCENTRIC

Da, o înfrîngere, mai ales dacă este vorba de fotbal, se digeră greu. Lasă urme de tot felul. Mai întîi printre suporteri, care sînt supărați, dezamăgiți, plictisiți. O înfrîngere golește stadioanele. Ea lasă urme chiar și printre conducători, care caută să găsească motivele eșecului. De cele mai multe ori cauzele ocolesc esențialul, în prim plan apărînd antrenorul, „principalul vinovat".

Cam aceasta este situația în Franța, după întîlnirea de la București. Deși au trecut destule zile din acea sîmbătă cînd reprezentativa „cocoșului galic" a fost îngenunchiată pe stadionul „23 August", discuțiile continuă chiar și acum. Pentru că meciul n-a fost de loc „o chestiune de prestigiu", după cum îl vedea l'Equipe într-o avancronică, ci s-a transformat într-un „dezastru" conform aceluiași l'Equipe apărut după joc. Aniversarea celor 40 de ani de la prima întîlnire dintre cele două reprezentative n-a fost de loc de bun augur francezilor: înfrîngere ca și în 1932.

Numele și fotografia lui Boulogne *peste tot. Deschizînd* „dosarul echipei Franței", *același cotidian parizian scria:* „După jocul de la Paris în fața Ungariei, după Sofia, Bucureștiul a constituit o nouă decepție. O dată în plus, selecționerul Georges Boulogne a fost așezat pe banca acuzaților și cu el stilul de joc al selecționatei și chiar alegerea jucătorilor (Mezy — obosit; Michel — dînd semne de hepatită; Floch — posesor al unei tehnici primare...)"

Discuțiile sînt aprinse. Boulogne *vrea să-și dea demisia, dar federația nu i-o primește. Este al treilea an de cînd bătrînul antrenor conduce destinele reprezentativei franceze, „anul de asasinat", după cum îl denumește chiar el.*

— De ce „an asasinat"?

— Pentru că antrenorii echipelor naționale traversează un ciclu de trei ani: unul de credit, altul de toleranță și al treilea... de asasinat!, *vine răspunsul.*

El știe să vadă lucrurile: „De 10 ani s-a încercat totul: toate sistemele, toți antrenorii, toți jucătorii. Adevărul adevărat este că nivelul fotbalului nostru rămîne în Europa la un nivel mijlociu."

Totul este descurajant acum, în fotbalul francez. Dorind parcă să preîntîmpine o stare de lucruri ce nu este propice progresului, Jacques Ferran *scrie în același ziar al sportului francez:* „Ce ușor ar fi să ironizezi! Să te degajezi în observator «lucid» al selecționatei noastre bolnave și să-i subliniezi cu cruditate mizeria. Nici victimele nu vor protesta. Jucătorii francezi au revenit de la București cu capul plecat și spinarea pregătită pentru lovituri. Nici atunci cînd reprezentantul F.F.F. la București, dl. Guieu, le-a spus: «Haideți, să uităm totul, gîndiți-vă la meciul următor, îl veți cîștiga», figurile lor nu s-au luminat".

Problemele în discuție au abordat o gamă largă: „Nu vom face din echipa Franței — 1972, cea mai bună selecționată din Europa, modificînd complet stilul său de joc și tehnica sa. Sînt mult prea multe realități care frînează progresul său, după cum frînează și drumul echipelor noastre de club". *În același timp se discută nu numai despre cluburi, dar și despre antrenori și calificarea lor, despre modul de organizare a vieții fotbalistice din Franța, despre reducerea numărului de echipe din campionat și chiar despre... l'Equipe care se ocupă prea mult de atletism, rugby, ciclism și automobilism, în dauna sportului rege.*

Se încearcă să i se găsească echipei lui Boulogne o manieră tactică și un echilibru pe care l-a avut înainte vreme St. Etienne și l-a dovedit în sezonul trecut actuala campioană Olympique Marseille. Dar cum? Pe ce căi? „Va trebui să-i înlocuim pe cei 11 martiri de la București prin cei 11 eroi de la Le Havre?", *se întreabă cineva. Răspunsul:* „Desigur, nu! Dar trebuie să tragem cîteva învățăminte din meciul de la Le Havre printre care și aceea că el a dovedit existența în Franța a unui mănunchi de jucători tineri și valoroși".

Desigur din toate aceste frămîntări nu a lipsit Federația franceză de fotbal. Ea și-a spus cuvîntul prin glasul președintelui său, dl. Jacques Georges: „I-am văzut pe selecționabili demoralizați; înțeleg, de asemenea, momentul de descurajare prin care trece Georges Boulogne. Dar pot să vă asigur că F.F.F. are încredere în el. Se poate discuta despre sistemul de joc; dar în deplasare chiar și marii fotbaliști joacă prudent, în fruntea cu Ajax. Avem noi jucătorii care fac marile echipe? Cred că există destui fotbaliști buni, dar cei de superclasă lipsesc pentru moment. Totuși, nu arunc cu piatra în ei pentru că fac tot ce pot cu mijloacele lor".

Deci încredere pe mai departe în Boulogne, *dar pentru „Mini-cupa mondială" din Brazilia vor fi încercați cîțiva jucători tineri. Cine sînt aceștia? Desigur, în continuare,* Trésor *cel venit din Guadelupa, noua vedetă a fotbalului francez de două ori lansată la București (unde a mai jucat și cu doi ani în urmă în echipa de tineret a Franței), apoi* Larqué *și* Molitor *ca și cîteva nume noi precum* Jodar, Jouve, Lacombe, Patrik Revelli.

Sugestii, presupuneri. Dar rezultatul? „Toate acestea sînt atît de ușor să le spui și să le scrii...", *e de părere* J. Ph. Rethacker.

Mircea TUDORAN

Carnet extern

VOCEA LUI RIVERA N-A RĂSUNAT ÎN PUSTIU

„Cazul Rivera" începe să se stingă. Dar nu și ecourile lui... Aproape o lună — cît s-a scurs între violentul atac al internaționalului italian, după meciul Cagliari — Milan, și hotărîrea comisiei de disciplină a federației — presa din peninsulă — și nu numai ea — au disecat acest incident cu totul neobișnuit în fotbalul italian. Căpitanul lui A. C. Milan, așa cum avea s-o sublinieze în depoziția sa din fața tribunalului sportiv — a ținut să nu apere doar situația clubului său, în adevăr frustrat de două decizii greșite ale arbitrilor, în actualul campionat, ci întregul campionat, de defecțiunile de arbitraj provenind, după el, și din lipsa de competență a unora dintre „cavalerii fluierului", dar și din modul cum se efectuează delegările pentru meciurile din prima divizie.

Sigur că, lăsînd la o parte furia de moment a lui Rivera, **care a dat declarațiilor sale de la Cagliari o notă de violență care nu îl caracterizează, observațiile sale făcute cu calm și luciditate după ce depresiunea înfrîngerii trecuse, nu pot să nu pună în gardă pe conducătorii fotbalului italian. Dacă pînă acum fotbaliștii de frunte nu au luat atitudine, cauza stă în dispozițiile regulamentului, extrem de severe, exagerate chiar, în această privință. De altfel, o continuare, pe un alt plan, a] discutării revelațiilor făcute de** Rivera **se profilează. Asociația jucătorilor profesioniști — condusă de avocatul** Campana **— a anunțat că, în cadrul dezbaterilor la comisia de apel a federației (Milan a făcut recurs asupra sentinței privindu-l pe jucătorul său) se va prezenta pentru a solicita așezarea pe alte baze a raporturilor jucători — federație — arbitri, date fiind gravele concluzii trase în urma acuzațiilor lui** Rivera. Campana **sugerează reuniuni săptămînale ale arbitrilor și căpitanilor de echipă pentru analizarea arbitrajelor; cluburile, la rîndul lor, solicită dreptul de recuzare a arbitrilor, niciodată acordat pînă acum de regulamentele campionatelor italiene. Asociația presei sportive din peninsulă, la rîndul ei, crede că este utilă prezentarea unor caracterizări ale arbitrajelor, provenind atît din partea comisiei de specialitate a federației, cît și din partea jucătorilor, exprimate prin interme diul asociației lor.**

Chiar dacă Rivera **a fost sancționat, chiar dacă el a încălcat dispozițiile regulamentului, vocea lui n-a răsunat, pînă la urmă, în pustiu...**

Ef. IONESCU

CRUYFF

„DACA AȘ ȘTI CĂ AM AJUNS LA UN PLAFON, AȘ PIERDE PLĂCEREA DE A JUCA..."

A intrat în obișnuința jucătorilor de la **Ajax Amsterdam** ca ei să facă antrenamente zilnic, chiar și atunci cînd în ajun au avut de susținut un meci, oricît de dificil ar fi fost acesta. Un ziarist de la Stadio din Bologna într-o dimineață la ora 9, la numai cîteva ceasuri de la terminarea unei dificile partide oficiale internaționale, i-a găsit pe **Cruyff** și pe colegii lui gata pentru antrenament. Prilej de a-i lua un interviu jucătorului nr. 1 al Europei, din care spicuim și noi o parte.

— Vă antrenați întotdeauna a doua zi după meci?

„Ar fi prea mult să spus „antrenament". Fac baie și masaj după care joc o partidă de tenis cu piciorul. Mi s-ar părea anormal să vin la stadion fără să ating mingea. Mi-ar lipsi ceva"...

— Dragostea de minge datează demult?

„De cînd mă știu. Sînt născut la cîțiva pași de acest stadion, în cartierul „Betendorf", unde am crescut și unde încă mai locuiește mama mea. De cînd aveam 6—7 ani petreceam ore întregi pe stadion, privind cu extaz la marile vedete de atunci ale Ajax-ului".

— Ai crezut vreodată că într-o zi vei ajunge una din vedetele echipei?

„Mi se părea ceva ireal, de domeniul fanteziei. Fără însă a mă gîndi că voi ajunge acolo unde am ajuns eram hotărît să-mi încerc șansa în fotbal".

— Credeți că mai puteți progresa?

„Cel puțin, sper. Dacă aș ști că am ajuns la un plafon, mi-aș pierde din entuziasm și din plăcerea de a juca pentru că în viață trebuie întotdeauna să tinzi către mai bine"

— Fotbalul ocupă primul loc în viața dv.?

„Într-un fel, da, pentru că îi consacru cea mai mare parte din timp dar știu să dau fiecărui lucru valoarea pe care o merită și nu uit niciodată că fotbalul nu este totuși decît un joc".

— Poate fi fotbalul un mijloc de apropiere între popoare?

„Sînt convins că prin caracterul lui universal îndeplinește, printre altele, și acest rol de apropiere, de mai bună înțelegere. De multe ori a rezolvat lucruri pe care nici cei mai abili ambasadori nu le-ar fi putut rezolva. Personal, cînd mă aflu în străinătate, simt o plăcere deosebită să discut cu oamenii simpli despre orașul lor, despre problemele lor, despre condițiile lor de viață".

— Este amenințat fotbalul de jocul dur și de ieșirile necontrolate ale unor așa-ziși suporteri?

„Pentru reprimarea jocului dur arbitrii sînt investiți cu toate puterile pe care însă, nu întotdeauna le folosesc. Problema mi se pare fundamentală și rezolvarea ei va aduce liniște pe stadioane. Cît privește pasiunea fără limite a unor „suporteri" o resping întrutotul. Este frumos să-ți încurajezi echipa dar să aștepți jucătorii la ieșire pentru a-i jigni și a-i admonesta este inadmisibil. Sînt cu totul împotriva acestor manifestări".

— Credeți că suporterii echipei dv. se vor bucura din nou de un titlu continental?

„Cred că da. În orice caz, eu și colegii mei vom face totul pentru a le oferi încă o satisfacție".

CRUYFF (DREAPTA) ȘI „BALONUL SĂU DE AUR" 1971, ÎNMÎNAT DE MAX URBINI, REDACTORUL ȘEF AL REVISTEI „FRANCE FOOTBALL".

O COMPETIȚIE FALSIFICATĂ?

Înființată în 1960 după modelul Cupei Campionilor Europeni, **„Cupa Libertadores"**, competiție care aduce la start primele două clasate în campionatele naționale ale țărilor membre ale Confederației de fotbal a Americii de Sud, își desfășoară anul acesta cea de-a 13-a ediție.

Faptul că s-au disputat toate edițiile precedente este o performanță în sine deoarece numeroasele scandaluri, ireguralități și acte de violență pe terenul de joc sau în afara lui, au pus de multe ori sub semnul întrebării existența celei mai populare competiții fotbalistice a fotbalului sud-american. Reticența manifestată de unele federații naționale înaintea începerii actualei ediții a fost înfrîntă de persuasiva și îngăduitoarea Confederație sud-americană, astfel că toate cele 10 țări membre și-au înscris cele mai bune echipe în competiție. Printre ele, formații redutabile, nume de prestigiu, cunoscute în toată lumea: Penarol (cîștigătoare a cupei în 1960, 1961 și 1966) și Nacional (învingătoare în 1970) din Montevideo, Independiente Buenos Aires (cîștigătoare a edițiilor din 1964 și 1965), F. C. Sao Paulo etc.

Fatidicul număr al actualei ediții nu i-a fost însă de bun augur. Evenimente fără precedent s-au petrecut în meciurile campioanei Braziliei, Atletico Belo Horizonte, în **Paraguay**, unde arbitrii și spectatorii au avut comportări inadmisibile.

Corespondentul lui **France Footbal** notează că eliminarea nedreaptă a echipei din Belo Horizonte ar justifica un eventual protest al federației braziliene sau chiar o intervenție a Confederației Sud Americane care să dicteze rejucarea celor două partide. El se îndoiește de o asemenea eventualitate, dar sfătuiește pe viitoarea campioană a Europei să nu riște o deplasare la Asuncion în cazul în care „Copa Libertadores" ar reveni uneia din cele două echipe paraguayene.

...Și cînd ne gîndim că Borussia Monchengladbach a fost eliminată pentru o sticlă de bere aruncată de un fanatic...